

Pääasian asianosaiset

Valittajat: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Târgu-Jiu ja Administrația Fondului pentru Mediu

Vastapuoli: Victor Vinel Ijac

Ennakkoratkaisukysymykset

Onko SEUT 110 artiklan (entinen EY 90 artikla) ensimmäistä kohtaa tulkittava siten, että siinä kielletään jäsenvaltiota ottamasta käyttöön päästöveron kaltaista veroa, josta säädetään kiireellisenä annetussa hallituksen asetuksessa nro 50/2008, jossa maahantuotujen, aiemmin toisessa Euroopan unionin jäsenvaltiossa rekisteröityjen käytettyjen ajoneuvojen rekisteröinnin edellytykseksi Romaniassa asetetaan päästöveron maksaminen, vaikka vastaavaa veroa ei kanneta Romaniassa rekisteröidyistä käytetyistä ajoneuvoista, kun ne myydään ja siis rekisteröidään uudelleen, kun tällaisessa verossa voi olla kyse muista jäsenvaltioista peräisin olevista tavaroista kannettavasta sisäisestä verosta, joka on kotimaisten tuotteiden verotukseen verrattuna välillisesti syrjivä?

Valitus, jonka Freixenet, SA on tehnyt unionin yleisen tuomioistuimen (kolmas jaosto) 8.7.2010 asiassa T-109/08, Freixenet v. SMHV, 27.4.2010 antamasta tuomiosta

(Asia C-344/10)

(2010/C 274/12)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Freixenet, SA (edustajat: asianajajat F. de Vissier, E. Cornu ja D. Moreau)

Muu osapuoli: sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV)

Vaatimukset

— Ensimmäisessä on kumottava unionin yleisen tuomioistuimen 27.4.2010 antama tuomio sekä SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan 30.10.2007 tekemä päätös ja päätettävä, että yhteisön tavaramerkkihakemus nro 32 532 täyttää asetuksen N:o 40/94 40 artiklan (josta on tullut asetuksen N:o 207/209 39 artikla) mukaiset julkaisemisen edellytykset

— toissijaisesti on kumottava unionin yleisen tuomioistuimen 27.4.2010 antama tuomio

— joka tapauksessa SMHV on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja esittää valituksensa tueksi kolme perustetta.

Se väittää ensimmäisessä perusteessaan ennen kaikkea, että puolustautumisoikeuksia ja oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin on loukattu, ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen 6 artiklaa on rikottu ja että yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (1) 73 artiklaa (toinen virke) ja 38 artiklaa (3 kohta) (joista on tullut yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (2) 75 artikla (toinen virke) ja 37 artikla (3 kohta)) on rikottu.

Tämän perusteen ensimmäinen osa perustuu siihen, että kontradiktorista periaatetta ei ole noudatettu. Valittaja katsoo — toisin kuin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisessa tuomiossa — että SMHV:n valituslautakunta arvioi yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetussa päätöksessä valittajan tavaramerkin erottamiskyvyn uudelleen antamatta valittajalle mahdollisuutta esittää huomautuksia tästä uudesta lähestymistavasta. Valittajan mukaan yleisen tuomioistuimen ensimmäisen valituslautakunnan päätökselle antama oikeutus on virheellinen ja puutteellinen, kun otetaan huomioon prosessuaalisen lojaalisuuden periaate ja puolustautumisoikeuksien noudattamisen tarve. Valittajan mukaan valituksenalainen tuomio loukkaa puolustautumisoikeuksien ja prosessuaalisen lojaalisuuden periaatetta myös sen vuoksi, että siinä todetaan, että SMHV saattoi ilmoittaa valittajalle joukon tosiseikkoja todeten, että se aikoi perustaa hylkäävän päätöksensä näihin seikkoihin, ja saatuaan tämän jälkeen valittajan näitä seikkoja koskevat kirjalliset huomautukset, päätti poiketa niistä ainakin osittain ja perustaa päätöksensä erilaiseen tosiseikkojen ja käsitteiden arviointiin antamatta valittajalle mahdollisuutta esittää minkäänlaisia huomautuksia.

Valittaja väittää perusteen toisessa osassa, että yleinen tuomioistuin ei ole noudattanut perustelua koskevaa vaatimusta, koska valituksenalaisessa tuomiossa ei voitu pitää riittävästi perusteltuna ensimmäisen valituslautakunnan tekemää päätöstä 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisesta. Kyseisessä päätöksessä ei yksilöidä mitään asiakirjoista, joihin se perustuu, eikä todeta, että todisteisiin ei ole tarpeen viitata, koska ensimmäinen valituslautakunta oli väitetysti tukeutunut ”käytännön kokemuksesta tehtyihin päätelmiin”. Se, että SMHV ja yleinen tuomioistuin käyttivät perusteena epävarmoja tosiseikkoja ja asiakirjoja, vaikuttaa haitallisesti sekä puolustautumisoikeuksiin että edellä mainittuun asetuksen N:o 40/94 73 artiklassa tarkoitettuun perustelua koskevaan vaatimukseen.

Valittaja väittää toisessa perusteessaan, että yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa. Vaikka valittaja oli todisteiden avulla osoittanut, että tavaramerkki, jonka rekisteröintiä on haettu, muodostuu hyvin luonteenomaisista seikoista, jotka erottavat sen selvästi muista markkinoilla olevista muodoista, yleinen tuomioistuin ainoastaan toisti SMHV:n esittämät epämääräiset ja yleiset kiellot ja totesi, että tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, ei ollut erottamiskykyinen. Sen mukaan yleinen tuomioistuin käytti ankarampaa tavaramerkin erottamiskyvyn arviointiperustetta kuin perinteisempien tavaramerkkien tapauksessa. Sen mukaan valituksenalaisella tuomiolla loukattiin siis sääntöä, jonka mukaan tavaramerkin erottamiskykyä on arvioitava konkreettisesti. Toisaalta kun yleinen tuomioistuin katsoi, että kuluttajien enemmistö ei pitänyt tavaramerkin omintakeista ulkoasua seikkana, joka on hyödyllinen asianomaisen kuohuviinin alkuperän määrittämisessä, vaan käyttää mieluummin etikettiä viitteenä, se ei antanut suojaa tavaran päällyksen muodolle, vaikka tästä mahdollisuudesta säädetään nimenomaisesti asetuksen 4 artiklassa.

Valittajayhtiö väittää kolmanneksi, että yleinen tuomioistuin toimi asetuksen 40/94 7 artiklan 3 kohdan vastaisesti, koska valituksenalaisessa tuomiossa esitetään vaatimus siitä, että tavaramerkki, jonka rekisteröintiä on haettu, tulisi käyttönsä vuoksi erottamiskykyiseksi siten, että sitä olisi käytetty jokaisessa unionin jäsenvaltiossa. Kun yleinen tuomioistuin ei tunnustanut sitä, että tavaramerkki olisi tullut erottamiskykyiseksi sen vuoksi, että merkittävä osa asianomaisesta kohderyhmästä tunnistaa sen, vaikka se samalla myönsi, että valittajan tavaramerkki oli saavuttanut tämän erottamiskyvyn ainakin Espanjan alueella, se esitti kohtuuttoman ja epätasällisen säännön asianomaiseen asetukseen nähden.

(¹) EYVL 1994, L 11, s. 1

(²) EUVL L 78, s. 1

Valitus, jonka Freixenet, SA on tehnyt 8.7.2010 unionin yleisen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-110/08, Freixenet v. SMHV, 27.4.2010 antamasta tuomiosta

(Asia C-345/10)

(2010/C 274/13)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Freixenet, SA (edustajat asianajajat F. de Visscher, E. Cornu ja D. Moreau)

Muu osapuoli: sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV)

Vaatimukset

— Ensimmäisesti on kumottava unionin yleisen tuomioistuimen 27.4.2010 antama tuomio sekä SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan 20.11.2007 tekemä päätös ja päätettävä, että yhteisön tavaramerkkihakemus nro 32 540 täyttää asetuksen N:o 40/94 40 artiklan (josta on tullut asetuksen N:o 207/209 39 artikla) mukaiset julkaisemisen edellytykset

— toissijaisesti on kumottava unionin yleisen tuomioistuimen 27.4.2010 antama tuomio

— joka tapauksessa SMHV on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja esittää valituksensa tueksi kolme perustetta.

Se väittää ensimmäisessä perusteessaan ennen kaikkea, että puolustautumisoikeuksia ja oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin on loukattu, ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen 6 artiklaa on rikottu ja että yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (¹) 73 artiklaa (toinen virke) ja 38 artiklaa (3 kohta) (joista on tullut yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (²) 75 artikla (toinen virke) ja 37 artikla (3 kohta)) on rikottu.

Tämän perusteen ensimmäinen osa perustuu siihen, että kontradiktoria periaatetta ei ole noudatettu. Valittaja katsoo — toisin kuin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisessa tuomiossa — että SMHV:n valituslautakunta arvioi yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetussa päätöksessä valittajan tavaramerkin erottamiskyvyn uudelleen antamatta valittajalle mahdollisuutta esittää huomautuksia tästä uudesta lähestymistavasta. Valittajan mukaan yleisen tuomioistuimen ensimmäisen valituslautakunnan päätökselle antama oikeutus on virheellinen ja puutteellinen, kun otetaan huomioon prosessuaalisen lojaalisuuden periaate ja puolustautumisoikeuksien noudattamisen tarve.